
„LIHAVAT VASIKAT YMPÄRÖIVÄT MINUT“

Bolshevikit ovat antaneet tunnuksen — on oltava valmiina! Se on aiheutunut tilanteen kärjistymisestä ja vastavallankumouksen voimain mobilisoimisesta, vastavallankumouksen, joka aikoo hyökätä vallankumouksen kimppuun, joka yrittää katkaista vallankumoukselta pään luovuttamalla pääkaupungin Wilhelmille ja joka aikoo herpaannuttaa pääkaupungin viemällä sieltä pois vallankumouksellisen armeijan.

Mutta kaikki eivät ole ymmärtäneet samalla tavalla puolueemme antamaa vallankumouksellista tunnusta.

Työläiset ovat ymmärtäneet sen „omalla tavallaan“ ja alkaneet aseistautua. He, työläiset, ovat paljon tarkkanäköisempiä kuin hyvin monet „viisaat“ ja „valistuneet“ intelligentit.

Sotilaat eivät jää jälkeen työläisistä. Jo eilen pääkaupungin varuskunnan rykmenttien ja komppaniain Komiteain kokouksessa he päättivät valtavalla äänten enemmistöllä puolustaa horjumatta vallankumousta ja sen johtajaa, Pietarin Neuvostoa, jonka ensimmäisestä kutsusta he sitoutuvat tarttumaan aseisiin.

Niin ovat asiat työläisten ja sotilaiden suhteen.

Muiden kerrosten suhteen on asia toisin.

Porvaristo tietää, missä kalat kutevat. Se otti ja asetti „liiemmittä puheitta“ tykkeitä Talvipalatsin edustalle, sillä sillä on omat „vänrikkinsä“ ja „upseeri-koululaisensa“, joita historia ei toivoaksemme unohda.

Porvariston asiamiehet „Denissä“ ja „Volja Narodassa“ ovat aloittaneet puoluettamme vastaan sotaretken „sekoittaen“ bolshevikit mustiin ja tiedustellen heiltä itsepintaisesti „kapinan ajasta“.

Heidän säestäjänsä, Kerenskin sotilaspalvelijat, Binasikit ja Danit, ovat julkaista täräyttäneet „Toimeenpanevan keskuskomitean“ allekirjoittaman julistuksen kehoittaen olemaan lähtemättä liikkeelle, tiedustellen „Denin“ ja „Volja Narodan“ tapaan „kapinan ajasta“ ja kutsuen työläisiä ja sotilaita polvistumaan Kishkinin ja Konovalovin eteen.

Ja „Novaja Zhiznin“ pelästyneiden heikkohermoisten olo on käynyt mahdottomaksi, sillä he „eivät voi enää vaieta“, vaan rukoilevat meitä sanomaan vihdoin: koska bolshevikit lähtevät liikkeelle.

Sanalla sanoen, ellei oteta lukuun työläisiä ja sotilaita, niin tosiaankin „lihavat vasikat ympäröivät minut“ parjaten ja ilmiantaen, uhaten ja rukoillen, kysellen ja tiedustellen.

Meidän vastauksemme.

Porvaristosta ja sen „koneistosta“: niiden kanssa me tulemme keskustelemaan erikseen.

Porvariston asiamiehistä ja palkkakäytyreistä: me lähetämme heidät vastavakoilulaitokseen — sieltä he voivat „saada tietää“ ja vuorostaan „saattaa tiedoksi“ kenelle kuuluu „esiintymisen“ „päivän“ ja „tunnin“,

„esiintymisen“, jonka kulkureitin „Denin“ provokaattorit ovat jo sommitelleet.

Binasikeista, Daneista ja muista Kerenskin sotilaspalvelijoista Toimeenpaneavassa keskuskomiteassa: me emme tee tiliä „sankareille“, jotka ovat menneet Kishkinin ja Kerenskin hallituksen puolelle työläisiä, sotilaita ja talonpoikia vastaan. Mutta me yritämme parhaamme, että he, nuo rikkuruuden sankarit, joutuvat vastaamaan Neuvostojen edustajakokouksen edessä, jonka he vielä eilen yrittivät ehkäistä, mutta joka heidän on tänään pakko kutsua koolle perään-tyessään Neuvostojen painostuksesta.

Mitä tulee „Novaja Zhiznin“ heikkohermoisiin, niin me emme saa selvää, mitä he oikeastaan meiltä tahtovat.

Jos he tahtovat tietää kapinan „päivän“ sitä varten, että voisivat ennakoita mobilisoida pelästyneiden intelligenttien voimat... paetakseen ajoissa sanokaamme Suomeen, niin me voimme heitä vain... kehua, sillä me „yleensä“ kannatamme voimien mobilisointia.

Jos he kyselevät kapinan „päivää“ sitä varten, että voisivat rauhoittaa „rautaisia“ hermojaan, niin vakuutamme heille, että vaikkapa kapinan „päivä“ olisi määrättykin ja vaikkapa bolshevikit kuiskaisivat sen heidän „korvaansakin“, niin siitä ei heikkohermoistemme olo kävisi yhtään „helpommaksi“: seuraiksi uusia „kysymyksiä“, hysteriakohtauksia y.m.

Mutta jos he tahtovat pelkästään osoittaa mieltään meitä vastaan haluten erottautua meidän puolueestamme, niin me voimme taaskin vain kehua heitä: sillä ensinnäkin ne, joille se kuuluu, tulevat laskemaan tuon järkevän askeleen mahdollisten „selkkaus-

ten" ja „vastoinikäymisten“ jälkeen kieltämättä heidän ansiokseen; toiseksi se saa aikaan selvyiden työläisten ja sotilaiden tajunnassa, jotka ymmärtävät vihdoin, että „Novaja Zhizn“ karkaa toisen kerran (heinäkuun päivät!) vallankumouksen riveistä Burtsevien ja Suvorinien mustaan sotajoukkoon. Ja jokainenhan tietää sen, että me olemme yleensäkin selvyiden kannalla.

Mutta ehkä he eivät voi „vaieta“ sen vuoksi, että nyt ovat yleensä kaikki alkaneet kotkottaa intelligenttimäisen häilyväisyyden kotimaisessa suossa? Eiköhän Gorkin „ei saa vaieta“ ole selitettävissä siten? Uskomatonta, mutta se on totta. He istuivat ja olivat vaiti, kun tilanherrat ja näiden käskyläiset saattoivat talonpojat epätoivon valtaan ja nälkä-„mel-lakoihin“. He istuivat ja olivat vaiti, kun kapitalistit ja näiden perässä laahustajat valmistelivat työläisille koko Venäjää käsittävää työnsulkua ja työttömyyttä. He osasivat olla vaiti, kun vastavallankumous yritti luovuttaa pääkaupungin ja viedä sieltä pois armeijan. Mutta nuo ihmiset näköjään „eivät voi vaieta“, kun vallankumouksen etujoukko, Pietarin Neuvosto, ryhtyi puolustamaan petettyjä työläisiä ja talonpoikia! Ja ensimmäinen sana, minkä he lausuvat, ei ole moitteen sana vastavallankumoukselle, ei, vaan sille samalle vallankumoukselle, josta he puhuvat innokkaasti teelasin ääressä, mutta jota he karttavat kuin ruttoa kaikkein vastuunalaisimpina hetkinä! Eikö se ole „kummallista“?

Venäjän vallankumous on suistanut alas monta arvovaltaista henkilöä. Sen mahti ilmenee muun muassa siinä, että se ei ole kumartunut „suurten

nimien“ edessä, vaan on ottanut heidät palvelukseensa tai painanut heidät olemattomiin, elleivät he ole halunneet ottaa siltä oppia. Heidä, noita vallankumouksen sittemmin hylkäämiä „suuria nimiä“, on kokonainen sarja. Plehanov, Kropotkin, Breshkovskaja, Zaslutsh ja yleensä kaikki ne vanhat vallankumoukselliset, jotka ovatkin merkittäviä vain sen takia, että ovat vanhoja. Pelkäämme, että noiden „pönkkien“ laakerit eivät suo Gorkille unirauhaa. Pelkäämme, että Gorkia on alkanut „kuolettavasti“ vetää heidän luokseen, arkistoon.

Mitäpä siitä, täyttäköön kukin tahtonsa... Vallankumous ei osaa surra eikä haudata vainajiaan...

„Rabotshi Putj“ № 41,

lokakuun 20 pnä 1917

Artikkeli ilman allekirjoitusta